

ARTHUR CONAN DOYLE

Sherlock
Holmes

BASKERVILLEN
KOIRA

Baskervillen koira

A. Conan Doyle

Baskervillen koira

Saga Egmont

Baskervillen koiria

Suomentanut Yrjö Weilin

Lähtöteksti: *The Hound of the Baskervilles* (Sherlock Holmes)

Cover by BRETH DESIGN

Photos: Shutterstock

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemyksiä.

Copyright © 1844, 2018 Arthur Conan Doyle ja SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727313337

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Ensimmäinen luku

HERRA SHERLOCK HOLMES

Herra Sherlock Holmes, joka tavallisesti nousi hyvin myöhään ylös aamusin, paitsi niissä kylläkin useissa tapauksissa, jolloin hän oli valvonut koko yön, istui aamiaisella. Minä seisoin matolla tulisijan edessä pitäen kädessäni keppiä, jonka eräs edellisenä iltana luonamme käynyt herra oli unohtanut. Se oli jokseenkin soma ja tukeva, se oli varustettu sipulinmuotoisella kädensijalla ja näytti oikealta ”tuomarin sauvalta.” ’M.R.C.S. [Member of the Royal College of Surgeons = kuninkaallisen kirurgi-kollegion jäsen.] James Mortimerille ystäviltänsä C. C. H:ssä’ oli kaiverrettu tuumanlevyiselle, kädensijan alapuolella olevalle hopealevyille, sekä vielä vuosiluku 1884. Juuri sellaista keppiä käyttävät tavallisesti vanhat perhelääkärit – se näytti arvokkaalta, vakavalta ja luottamusta herättävältä.

”Kas niin, Watson, mitä johtopäätöksiä tuosta teet?”

Holmes istui selin minuun, enkä ollut sanallakaan ilmottanut mitä toimitin.

”Kuinka tiesit, mitä minä tein? Luulenpa että sinulla on silmät niskassakin.”

”Ainakin minulla on kiillotettu hopeakannu pöydällä”, sanoi hän. ”Mutta sanohan, Watson, mitä saat tietää tuosta kepestä? Koska emme, ikävä kyllä, saaneet tavata sen omistajaa, emmekä voi aavistaakaan hänen asiaansa, on tämä hänen käynnistään jäänyt pieni muisto meille hyvin tärkeä. Muodosta nyt kuva miehestä, kun olet tätä hänen omistamaansa esinettä niin tarkoin tutkinut.”

”Minä luulen”, sanoin minä, koettaen seurata toverini menettelytapaa niin hyvin kuin taisin, ”että tohtori Mortimer on vanhanpuoleinen lääkäri, jolla on melkoinen käyttäjäjoukko, ja arvattavasti pidetään hänestä, koska hänen tuttavansa ovat tahtoneet antaa hänelle tämän todistuksen suosiostaan.”

”Se on hyvä”, sanoi Holmes, ”erittäin hyvä.”

”Minä otaksun vielä, että hän luultavasti tekee työtänsä maalla ja usein, käy sairaittensa luona jalan.”

”Miksi niin?”

”Koskapa tämä keppi, joka alkuaan on ollut jokseenkin soma, on joutunut niin huonoon kuntoon, että tuskin voin uskoa sen kuuluvan kellekään kaupunkilaiselle. Sen paksu rautakärki on niin kulunut, että se näyttää olleen mukana pitkillä vaelluksilla.”

”Tuo tuntuu hyvinkin oikealta”, sanoi Holmes.

”Ja sitten tämä: ystäviltänsä C. C. H.:ssa. Minä otaksun, että H tarkoittaa jotain hevosurheiluseuraa. Ehkäpä hän kirurgina oli tehnyt palveluksia paikallisen urheiluseuran jäsenille, ja nämä ovat kiitollisuutensa osoitteeksi antaneet tämän pienen lahjan.”

”Nytpä sinä, Watson, viet voiton itsestäsiikin”, sanoi Holmes

työntäen tuolinsa syrjään ja sytyttäen sigaretin. ”Minä olen yhtä halukas kuin velvollinenkin myöntämään, että sinä aina olet itse asettautunut varjoon, kun olet ystävydessäsi tehnyt selkoa minun teoistani. Ehkä et kyllä olekaan omavaloinen, mutta olet hyvä valonjohtaja. Löytyy ihmisiä, joilla, vaikka ei neroa, kumminkin on ihmeteltävä kyky kiihottaa muita, ja minä myönnän, kunnon veliseni, että olen sinulle hyvin kiitollinen.”

Näinkään paljoa ei hän koskaan ennen ollut sanonut, ja minä tunnustan, että hänen sanansa minua ilahuttivat, sillä minua oli usein suututtanut hänen välinpitämättömyytensä minun ihailuleni ja koetuksilleni saattaa hänen menettelytapojansa yleisön tietoon. Minä olin ylpeä, kun sain uskoa päässeeni niin täydellisesti syventymään hänen järjestelmäänsä, että voin sitä käyttää tavalla, joka saavutti hänen hyväksymisensä. Hän otti nyt kepin minulta ja tarkasti sitä muutamia minuutteja paljaalla silmällä.

Nähtävästi huvitettuna laski hän sitten sigaretin pois, meni akkunan luo ja tutki esinettä suurennuslasilla.

”Kieltämättä merkillinen, vaikkakaan siitä ei saa juuri paljoa tietää”, sanoi hän. ”Varmasti osottaa tämä keppi yhtä ja toista. Siitä saa perusteen useampiin johtopäätöksiin.”

”Onko jotain jäänyt minulta huomaamatta?” kysyin jommoisellakin itseluottamuksella. ”Toivon, etten ole mitään tärkeää laiminlyönyt.”

”Minä pelkään, Watson kulta, että useimmat sinun johtopäätöksistäsi ovat vääriä. Kun sanoin, että sinä minua kiihotat, tarkoitin minä suoraan puhuakseni, että sinun erehdyksiesi huomaa jonkun kerran on saattanut minut oikealle tolalle. Ei niin, että olisit aivan väärässä nyt kyseessä olevassa tapauksessa. Tämä mies suorittaa kieltämättä työnsä maalla ja käy paljon jalan.”

”Siis olen oikeassa.”

”Kyllä siinä suhteessa.”

”Ja enempää eikö ole sanottavaa asiasta?”

”Totta kai, on varmasti. Tahtoisin esimerkiksi huomauttaa, että lääkärin saaman muistolahjan ennemmin voi otaksua tulleen jostakin sairashuoneesta kuin urheiluseuran jäseniltä, ja kun kirjaimet C. C. ovat ennen H:ta, niin johtuu aivan luonnollisesti mieleen Charing Cross Hospital.”

”Voi olla niin, siinä olet ehkä oikeassa.”

”Aivan uskomatonta se kai ei ole. Jos perustumme edelleen tälle otaksumalle, niin saamme uutta pohjaa arveluillemme tuosta miehestä, joka eilen kävi meitä hakemassa.”

”Mitä voisimme sitten johtaa siitä asianlaidasta, että C. C. H. merkitsee Charing Cross Hospital?”

”Eikö mieleesi johdu mitään erikoista? Sinä tunnet minun menettelytapani. Käytä niitä!”

”Minä en huomaa mitään muuta kuin sen, että mies toimi kaupungissa ennenkuin muutti maalle.”

”Vähän pitemmällekin voisimme ehkä päästä. Koettakaamme ajatella, missä tilaisuudessa tämäntapainen lahja mahdollisuuden mukaan on annettu. Koskahan hänen ystävänsä olisivat tulleet ajatelleeksi antaa hänelle tämän todistuksen suosiostaan? Luultavasti juuri silloin, kun hän oli aikeessa luopua paikastaan sairashuoneesta, ruvetakseen työskentelemään omin päin. Tiedämme hänen saaneen lahjan. Luulemme hänen vaihtaneen toimensa sairashuoneesta yksityiseen lääkärintyöhön maalla. Olisiko silloin liian ennenaikaista otaksua, että lahjan antaminen tapahtui vähää ennen muuttoa?”

”Ei, se kyllä tuntuu sangen luultavalta.”

”Nytkin on huomattava, että hänellä ei ole voinut olla vakinaista tointa sairashuoneesta, sillä sellaisen paikan saavat vain Lontoo-

seen lopullisesti asettuneet henkilöt, jotka eivät muuta maalle, kun vaan niin mieleen johtuu. Mikä hän sitten oli? Jos hän työskenteli sairashuoneessa ilman vakinaista paikkaa, oli hän epäilemättä toisen arvoluokan lääkäri, ehkä lääketieteen ylioppilas, joka ei ole suorittanut täydellistä tutkintoa. Viisi vuotta sitten lähti hän Lontoosta, sen voi nähdä kepin vuosiluvusta. Sinun vakava, keski-ikäinen perhelääkärisi, rakas Watson, haihtuu kokonaan ilmaan, ja hänen sijalleen ilmestyy nuori, alle kolmenkymmenen vuoden ikäinen mies, joka on luonteeltaan ystävällinen, ilman kunnianhimoa, hajamielinen, ja jolla on, umpimähkään kuvailen, rottakoiraa suurempi ja doggia pienempi koira.”

Minä nauroin tuntematta itseäni vakuutetuksi. Sherlock Holmes nojautui taaksepäin selkänojaa vasten ja puhalteli suustaan pieniä savupilviä, jotka nousivat kattoa kohden.

”Mitä sinun viimeiseen väitteeseesi tulee, niin en voi sitä tarkastaa”, sanoin minä, ”mutta erittäin vaikea ei ole ottaa selvä miehen iästä ja tutkinnoista.” Pieneltä hyllyltä, jossa minulla oli lääketieteelliset kirjani, otin lääkäriluettelon ja etsin nimen. Monella tohtorilla oli nimi Mortimer, mutta vain yhden ansioluettelo sopi kysymyksessä olevalle henkilölle. Minä luin sen ääneen.

”Mortimer, James, M.R.C.S. 1882 Grimpen, Dartmoor, Devon. Toiminut apulaislääkärinä Charing Cross Hospitalissa vuodesta 1882 vuoteen 1884. Sai Jacksonin stipendin vertailevassa patologiassa erään kirjoituksen johdosta nimeltä ’Tautien synnystä.’ Ruotsin lääkariseuran kirjeenvaihtajajäsen. Kirjottanut: ’Muutamia mielijohteita atavismista’ (Lancet, 1882). ’Menemmekö eteenpäin?’ (Journal of Psychology, 1883). Toimii lääkärinä Grimpenin, Thorsbyn ja Higt Barronin kunnissa.”

”Siinä ei sanota mitään hänen toimistaan jossakin urheiluseurassa, Watson”, sanoi Holmes kurillisella hymyllä, ”mutta niin-

kuin aivan oikein huomautit, toimii hän lääkärinä maalla. Ellen erehdy, sanoin, että hän oli luonteeltaan ystävällinen, ilman kunnianhimoa ja hajamielinen. Olen tehnyt sen havainnon, että vain ystävälliset ja hyväntahtoiset ihmiset saavat muistolahjoja, että täytyy olla ilman kunnianhimoa voidakseen lähteä Lontoosta ansaitsemaan elantoansa maalla, ja että vain hajamielinen mies jättää keppinsä eikä käyntikorttiansa, kun on tuntikauden istunut jonkun huoneessa odottamassa.”

”Ja koira?”

”On tottunut käymään herransa jälessä kantaen hänen keppiänsä. Keppi kun on jokseenkin raskas, on koira kantanut sitä keskeltä, ja voi selvään nähdä sen hampaiden jälet. Koiran leuka on, mikäli merkkien etäisyys näyttää, minun luullakseni liian leveä ollakseen rottakoiran, eikä kyllin leveä ollakseen doggin. Mahdollisesti on se – niin, todella se onkin kiharakarvainen peltopyykoira.”

Puhuessaan oli hän noussut ylös ja alkanut kulkea edestakasin huoneessa. Viimeiset sanansa olivat niin vakuuttavat, että nostin päätäni ja katsoin häneen.

”Veliseni, kuinka on mahdollista, että voit olla siitä niin varma?”

”Siitä yksinkertaisesta syystä, että koira juuri seisoo tuolla ulkona portailla, ja sen omistaja soittaa kelloa päästäkseen sisään. Älä toki mene, Watson. Tehän olette molemmat lääkäreitä, ja sinun läsnäolosi voi olla minulle avuksi. Nyt on määräävä hetki kässissä, Watson; me kuulemme askeleita portaissa, se on eräs mies, joka kohta on astunut meidän elämäämme ja tulee vaikuttamaan siihen – pahaksiko vai hyväksi, emme tiedä. Mitä mahtaa tohtori James Mortimerilla, tiedemiehellä, olla sanottavaa Sherlock

Holmesille, rikosasiain erikoistuntijalle, tai pyydettyä häneltä. Sisään!”

Tulijan ulkomuoto hämmästytti minua, minä kun olin odottanut saavani nähdä tavallisen maalaistohtorin. Hän oli hyvin pitkä ja laiha mies; hänen käyrä nenänsä pisti kuin nokka esiin kahden terävän, harmaan silmän välistä, jotka olivat lähellä toisiaan ja loistivat eloisasti kultasankaisten silmälasien alta. Pukunsa kyllä tosin osotti hänen ammattiansa, mutta oli jokseenkin huolimaton. Hänen pitkä, musta takkinsa oli tahrainen ja housut kulu-neet. Vaikka mies oli nuori, oli hänen selkänsä kumara, hän kulki hieman etunojoisena, ja hänen olennossaan oli samalla kertaa jo-tain urkkivaa ja hyväntahtoista. Tuskin oli hän ehtinyt sisään, kun hän huomasi kepin, jota Holmes piti kädessään, ja ilosta huudah-taen riensi hän sitä ottamaan. ”Sepä oli hauskaa”, sanoi hän. ”En tiennyt varmaan, olinko unohtanut sen höyrylaivakonttoriin vai tänne. Sitä keppiä en tahtoisi paljosta kadottaa.”

”Minä näen, että se on muistolahja”, sanoi Holmes.

”Niin onkin.”

”Charing Cross Hospitalista?”

”Minä sain sen parilta ystävältä siellä, kun menin naimisiin.”

”Ai, ai, se ei ollut hyvä”, sanoi Holmes pudistaen päätään.

”Miksi se ei ollut hyvä?”

”Siksi että se turmeli meidän johtopäätöksemme. Kun menitte naimisiin, sanoitte?”

”Niin, herrani. Minä menin naimisiin ja erosin sairashuo-neelta. Samalla luovuin kaikista tilaisuuksista neuvotteluun mui-den lääkärien kanssa. Minun täytyi hankkia oma koti.”

”Vai niin. Silloinhan emme kumminkaan olleet aivan vää-rässä. Ja nyt, tohtori James Mortimer –”

”Sanokaa herra Mortimer – minä en ole suorittanut korkeinta tutkintoa.”

”Te olette varmaan yhtä tarkka havainnoissanne kuin tiedonannoissanne.”

”Oh, minä olen vain yritteliäs tieteessäni, herra Holmes, näkinkenkien kerääjä laajan, tuntemattoman meren rannalla. Luultavasti minulla on kunnia puhua herra Sherlock Holmesin kanssa, eikä –”

”Ei, tuo herra tuossa on ystäväni tohtori Watson.”

”Minua ilahuttaa tutustua teihin. Olen kuullut teidän nimeänne mainittavan yhteydessä ystävänne nimen kanssa. Te, herra Holmes, herätätte suuresti minun mielenkiintoani. Tuskin olin odottanut näkeväni niin kapeaa pääkalloa tai niin voimakasta muodostusta silmäkuoppain yläpuolella. Sallitteko, että koettelen kädelläni päälaenluun syvennystä? Jäljennös teidän pääkallostanne olisi, kunnes se itse saadaan, kaunistuksena jollekin antropologiselle museolle. Minä en suinkaan tahdo olla tunkeileva, mutta teidän pääanne minua houkuttelee.”

Sherlock Holmes kehotti viittauksella tätä ihmeellistä miestä istuutumaan. ”Te olette innokas ammatissanne, sen huomaa, niinkuin minä omassani”, sanoi hän. ”Etusormestanne päättäen teette itse sigarettinne. Sytyttäkää, olkaa hyvä.”

Mies otti esiin paperia ja tupakkaa ja käärsi kummastuttavalla nopeudella jonkun verran viime mainittua paperilehtiseen. Hänellä oli pitkät, hyvin liikkuvat sormet, jotka olivat nopeat ja levottomat kuin hyönteisen tuntosarvet.

Holmes vaikenä, mutta ne lyhyet, läpitunkevat silmäilyt, joita hän heitti vieraaseen, osottivat kuinka häntä huvitti tämä merkillinen ilmiö.

”Minä otaksun”, sanoi hän lopuksi, ”ettei vaan tarkoitus tutkia

minun pääkalloani saattanut minulle sitä kunniaa, että tulitte tänne eilen illalla ja taaskin tänään.”

”Ei, niin ei todellakaan ollut, vaikka minulle kyllä tuotti huvia saada tehdä sekin. Minä olen tullut luoksenne, herra Holmes, koska tiedän olevani epäkäytännöllinen, ja koska äkkiä olen tavannut erään vakavan ja tavallisuudesta hyvin poikkeavan arvoituksen. Kun tiedän, että te ammatissanne olette toinen järjestyksessä Euroopassa –”

”Vai niin, niinkö olen? Uskallanko udella kenellä on kunnia olla ensimmäinen?” sanoi Holmes hieman terävästi.

”Sille, joka ankarasti pitää kiinni puhtaasta tieteestä, täytyy herra Bertillonin teoksen olla hyvin mieluisan.”

”Miksi ette sitten kysy neuvoa häneltä?”

”Huomatkaa, minä mainitsin puhtaan tieteen. Kun on kysymys teorian sovelluttamisesta käytäntöön, olette te verraton. Enhän vaan vasten tahtoani liene –”

”Kyllä, sitä en voi kieltää”, sanoi Holmes. ”Minä luulen, tohtori Mortimer, että tekisitte viisaimmin, jos ilman enempiä valmisteuksia aivan yksinkertaisesti ilmottaisitte minulle sen kysymyksen, jonka johdosta aijotte pyytää minun apuani.”

Toinen luku

BASKERVILLEN SUVUN VAINOOJA

”Minulla on eräs käsikirjoitus taskussani”, sanoi tohtori James Mortimer.

”Niin, minä näin sen, kun tulitte sisään”, sanoi Holmes.

”Se on vanha käsikirjotus.”

”Seitsemännentoista sataluvun alkupuoliskolta, ellei se ole väärennetty.”

”Kuinka voitte sen tietää, herra Holmes?”

”Koko ajan kun olette puhunut, olen ollut tilaisuudessa näkemään pari tuumaa tuota paperia. Minä olisin kelvoton ammatissani, ellen yhden tai parin vuosikymmenen tienoille voisi määrätä jonkun asiakirjan ikää. Ehkä olette lukenut minun pienen kirjoitukseni tästä aineesta. Tuo on ehkä vuodelta 1730?”

”Se on merkitty 1742”, sanoi herra Mortimer ja veti paperin povitaskustaan. ”Tämän sukuasiakirjan uskoi minun haltuuni sir Charles Baskerville, jonka odottamaton ja sangen surkea kuo-

lema noin kolme kuukautta sitten sai aikaan sellaisen hämmingin Devonshiressä. Minä uskallan sanoa olleeni hänen personallinen ystävänsä yhtä paljon kuin hänen lääkäriinsäkin. Hän oli tarmokas mies, teräväjärkinen, käytännöllinen ja yhtä suuressa määrässä vailla mielikuvitusta kuin minä itsekin. Tämä asiakirja oli kumminkin hänen mielestään hyvin vakavaa laatua, ja hän oli valmistautunut päättämään päivänsä juuri siten kuin kävikin.”

Holmes ojensi kätensä saadakseen käsikirjotuksen, avasi sen ja asetti polvelle.

”Katsohan, Watson! Huomaa, että tässä on vuorotellen lyhyt ja pitkä s. Paitsi muita merkkejä, auttoi sekin minua kirjotuksen ijän määrittämisessä.”

Minä kumarruin hänen olkansa yli ja katselin kellastunutta paperia ja sen vaalentunutta kirjotusta. Ylimmäksi oli kirjotettu: ”Baskerville Hall” ja alhaalle suurilla ohuvilla numeroilla ”1742”.

”Se näyttää olevan kertomus jostakin tapahtumasta.”

”Niin on, siinä kerrotaan eräästä tarinasta, joka koskee Baskervillen sukua.”

”Mutta kai te sentään tahdoitte kysyä minun neuvoani jostakin enemmän käytännöllisestä ja nykyaikaan kuuluvasta asiasta?”

”Kyllä, jos mikään, niin se koskee nykyhetkeä. Kysymys on niin kiireellinen, että se on ratkaistava neljänkolmatta tunnin kuluessa. Käsikirjotus on kumminkin aivan lyhyt ja on läheisessä yhteydessä asian kanssa. Teidän luvallanne luen sen ääneen.”

Holmes nojautui taaksepäin tuolissaan, pani sormenpäät vastakkain ja sulki kärsivällisen näköisenä silmänsä. Tohtori Mortimer käänsi käsikirjotuksen päivänvaloa kohden ja luki kovalla, terävällä äänellä seuraavan omituisen, vanhanaikaisen kertomuksen:

”Paljon on riittänyt puhetta Baskervillen suvun koirasta, ja

siitä tilaisuudesta, jolloin se ensin näyttäytyi, mutta kun minä suoraan polveudun Hugo Baskervillestä ja olen kuullut tämän tarinan isältäni, joka myöskin on kuullut sen isältään, niin olen merkinnyt sen muistoon täysin vakuutettuna siitä, että asia on sellainen, kuin nyt ryhdyn kertomaan. Minä tahtoisin kummin-kin kernaasti saada teidät, poikani, uskomaan, että sama oikeus, joka rankaisee synnin, voi myöskin sen anteeksi antaa, ja ettei mikään tuomiopäätös ole niin ankara, ettei sitä rukouksen ja katumuksen kautta saisi peruutetuksi. Oppikaa siis tästä kertomuksesta, ei pelkäämään menneisyyden seurauksia, vaan ennemmin torjumaan niitä tulevaisuudesta, jotta ne häpeälliset intohimot, jotka ovat tuottaneet meidän suvullemme kärsimyksiä, eivät jälleen meidän turmioksemme valloilleen pääsisi.

Tulkoon teidän tiedoksenne, että suuren kapinan aikaan (sen historiaa on oppinut lordi Clarendon kuvaillut ja sitä suositan luettavaksenne) omisti Baskervillen herraskartanon Hugo, samaa nimeä, eikä kukaan voi kieltää ettei hän ollut villi, hurjisteleva ja jumalaton mies. Tämän olisivat kyllä hänen naapurinsa antaneet hänelle anteeksi, sillä pyhimyksiä ei koskaan viljalti versionut näillä seuduilla, mutta hän oli huomattava julman, hillittömän luonteensa tähden, joka teki hänet huonomaineiseksi koko länsiosassa maata. Sattui niin, että tämä Hugo tunsu rakkautta – jos niin musta intohimo voi saada niin valoisan nimen – erään, Baskervillen tilan läheisyydestä maata vuokranneen maamiehen tyttäreeseen. Mutta tämä nuori tyttö, joka oli siveellinen ja hyvämaineinen, teki kaikkensa häntä välttääkseen peljäten hänen pahaa nimeänsä. Eräänä mikonmessuna tapahtui kumminkin, että Hugo, viiden tai kuuden kevytmielisen ja pahantahtoisen toverinsa seurassa, hiipi vuokratilalle ja ryösti tyttären, jonka isä ja veljet olivat matkustaneet pois kotoa, minkä asianlaidan tilan-

Sherlock Holmesin kuuluisimmassa tapauksessa tappajakoiran legenda vainooa Baskervillen aatelissukua

Kun Sir Charles Baskerville löydetään kuolleena kartanostaan, englantilaisessa pikkukylässä herää pelko. Legendan mukaan Baskervillen sukua piinaa verenhimoinen aavekoira, jonka kerrotaan raadelleen suvun patriarkan kuoliaaksi vuosisatoja sitten. Skeptinen Sherlock Holmes kutsutaan tutkimaan tapausta samalla kun Baskervillen perillinen Henry palaa Dartmoorin sumuisille nummille vastaanottamaan perintöään. Keksiikö Holmes tapahtumille rationaalisen selityksen, vai tuhoaako legendan tappajakoira lopulta hänetkin?

Baskervillen koira on jännityskirjallisuuden suurklassikko, joka on pitänyt lukijoita otteessaan sukupolvesta toiseen. Kirjan suomennos on vuodelta 1904.

Sir Arthur Conan Doyle (1859–1930) oli brittiläinen kirjailija, joka tunnetaan parhaiten rakastetuista Sherlock Holmes -tarinoistaan.